

Р Е Ш Е Н И Е

№ 85/22.01.2018г., гр.Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Варненският административен съд, XXVIII-ми състав, в публичното заседание на десети януари две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА СТАНЕВА

при секретаря Оля Йорданова
като разгледа докладваното от съдия Д.Станева адм.дело № 1858/2017г. по описа на Административен съд Варна, за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. чл.40 ал.1 от ЗДОИ.

Образувано е по жалба от „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“ гр.Варна и Емилия Боянова Балчева от гр.София, чрез адв.Ивайло Иванов срещу мълчалив отказ на Председателя на Комисията за защита от дискриминация Варна да се произнесе по заявление вх.№ 14-30-98/15.05.2017г. за предоставяне на обществена информация. В жалбата се твърди, че мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим и само на това основание същия следва да бъде отменен. По изложените съображения моли съдът да отмени мълчаливия отказ, както и евентуално изричния такъв и да задължи органа да му предостави исканата информация. В съдебно заседание и по съществуващото на спора, чрез пълномощника си заявява, че поддържат жалбата и молят съда да я уважи. Претендират присъждане на направените по делото разноски, за които представят списък.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е депозирана от активно процесуално легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от атакувания мълчалив отказ. С изтичането на 14-дневния срок по чл. 28 ал.1 от ЗДОИ, в рамките на който административният орган е следвало

да се произнесе по депозираното на 15.05.2017г. заявление, са настъпили и условията за приложението на фикцията по чл.58 ал.1 от АПК. Липсата на доказателства за издаването на писмен акт от компетентния за това орган – Председателя на Комисията за защита от дискриминация към момента на подаване на жалбата, обуславя извода, че е налице мълчалив отказ, който по характер и последици е приравнен на изричния такъв и по аргумент от чл. 40 ал.1 от ЗДОИ подлежи на съдебно обжалване. В рамките на законоустановения едномесечен преклузивен срок по чл. 149 ал. 2 от АПК, „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“ гр.Варна е упражнило субективното си право на оспорване, с оглед на което съдът приема, че жалбата, иницирала настоящото производство е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

По основателността на жалбата:

Административното производство е образувано по повод подадено от „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“ гр.Варна, представлявано от Юлиан Чолаков и Емилия Боянова Балчева Заявление с вх. № 14-30-98/15.05.2017г., адресирано до Председателя на комисията за защита от дискриминация, с което е поискано на основание Закона за достъп до обществена информация да бъде предоставена информацията от заявлението.

По делото не се твърди и не се установява от представените доказателства, към момента на подаване на жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство, респ. към момента на приключване на устните състезания, да има произнасяне на Председателя на Комисията за защита от дискриминация по направените искания от заявлението. В тази връзка съдът намира, че представеното по делото от ответната страна писмо изх.№ 10-00-631/18.08.2017г./ л.9/ не представлява изричен отговор на подаденото заявление за достъп до обществена информация. От една страна с него в изпълнение разпореждане на съда е представена в пълнота административната преписка, а освен това същото не изхожда от компетентния за това орган, съобразно представената по делото Заповед № 119/05.09.2006г./л.16/.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Понятието „обществена информация“ е дефинирано от чл.2 ал.1 от ЗДОИ, като всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно чл.3 ал.1 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъпа до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България, респективно за субектите по посочената разпоредба, какъвто несъмнено е кмета на общината – е регламентирано задължение да предоставят информация, създадена или съхранявана в кръга на тяхната компетентност и е налична. Поради това в случаите, в които задължените субекти по чл.3 от ЗДОИ не се произнесат в срок по подадено до тях заявление за достъп до обществена информация е налице мълчалив отказ по

смисъла на чл. 58 ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 28 ал.1 и ал.2 от ЗДОИ, заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. В този срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Нормата на чл.38 от ЗДОИ регламентира съдържанието на решението за отказ, а с разпоредбата на чл.39 от същия закон са дадени указания как да бъде съобщено това решение на заявителя. Анализът на горепосочените разпоредби налага извода, че единствената призната от закона възможност за процедиране на задължения субект е да постанови решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до поискана обществена информация, за което писмено да бъде уведомен заявителя.

Съобразно чл.2 ал.2 от ЗДОИ, всяка информация, свързана с обществения живот е обществена и то независимо от вида на нейния материален носител. По аргумент от чл.2 ал.3 от ЗДОИ, информация от обществения сектор е всяка информация, обективизирана върху хартиен носител, включително и съхранена като звукозапис, който е създаден от организация от обществения сектор. С оглед характера на уредените обществени отношения и целта на приложимия материален закон и предвид разпоредбата на чл. 39 от ЗДОИ, която задължава субектите по чл.3 да се произнасят с мотивирано решение и в случаите на отказ да бъде предоставена исканата информация, съдът приема, че кметът на общината /респ. упълномощеното от него лице/ е бил длъжен да се произнесе с изричен акт в законоустановения срок, по подаденото до него заявление за достъп до обществена информация. Поради това обжалваният в настоящото производство мълчалив отказ, само на това основание, следва да бъде отменен, а преписката - върната на задължения субект за произнасяне по подаденото до него заявление с надлежен акт в срока по чл. 28 от ЗДОИ. Съгласно правилото на чл.34 от ЗДОИ решението за предоставяне на достъп до обществена информация, респ. отказът да се предостави такъв, следва да се изготви в писмена форма и да има предписаното от закона съдържание. Предвид императивността на това изискване на закона, мълчаливият отказ за предоставяне на достъп до обществена информация противоречи на горната разпоредба и е съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на оспорения акт.

Жалбоподателите претендират разноските по делото, които са - 20лв. - държавна такса, 0.80лв. - преводна такса и 700лв. - адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 143 ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да се издаде такъв, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат се възстановяват от бюджета на органа, издал отмененият акт или отказа. Жалбоподателят следва да представи доказателства, че е уговорил и заплатил реално, адвокатското възнаграждение, визирано в списъка на разноските. По делото е представено пълномощно - договор за правна помощ /л.23 гръб и л.24/, с което жалбоподателите са упълномощили адв.

Ивайло Иванов да ги представлява пред съда, като изрично е уговорено, че възнаграждението в размер на общо 700лв. е заплатено. В Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. на ВКС е залегнало разбирането, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. От представените по делото пълномощни е видно, че сумата от общо 700лв. е платена в брой, поради което съдът приема, че е налице реалност на плащането. С оглед на това ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателите разноски общо в размер на 720.85лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172 ал.2 във вр. с чл.173 ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на Председателя на Комисия за защита от дискриминация, постановен по заявление за достъп до обществена информация с вх. № 14-30-98/15.05.2017г., подадено от „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“ гр.Варна, представлявано от Юлиан Чолаков и Емилия Боянова Балчева и ВРЪЩА делото като преписка на Председателя на Комисия за защита от дискриминация за произнасяне по подаденото заявление, съобразно указанията в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация да заплати на „Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията“ гр.Варна, представлявано от Юлиан Чолаков и Емилия Боянова Балчева от гр.София, ул. *** сумата от общо 720.85лв./седемстотин и двадесет лева и 85ст./, представляващи съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: (п)